

Azóta voltam szerelő és fűtő,
 lapátos és művészi tervező
 és megtanultam, mily hatalmas érzés
 az agyban, karban feszülő erő!
 Már megtanultam, mit kíván a munkás,
 mi boldogítja, mikor hazatér,
 és mennyivel többet és jobban termel,
 ha tudja, hogy k i n e k gyárt és m i é r t . . . !

Én visszatérek még az írógéphez.
 Egyszer majd újra csak tollat fogok,
 — de ha a törvényalkotás lesz dolgom,
 tudom hogy kinek adjam a jogot ;
 Ha üggyvéd leszek, tárgyalóteremben,
 tudom, hogy kinek védjem érdekét ;
 s ha bíró leszek, igazságot mérek,
 — hogy emelt fejjel nézzek szerteszét! . . .

. . . Hogy jobbkezemet egy munkás kezébe,
 a balt egy paraszt tenyerébe téve
 bátran nézhessek minden dolgozónak
 meleg, reménytől csillogó szemébe!

Ural, 1947. augusztus hó.

BUDAY ÁRPÁD

BÁNYÁBAD

Kint süt a nap s a hegyek tetejére
 pára, köd ül és a távoli tó
 vize s erdő színe csillan az égen
 s a harmatcsepp a fűvön ragyogó.
 Lankás rét zöld, kék és sárga színekkel
 a békét kis patakok ütemén
 zümmögi és füttyüti s az egekből
 édesen csordul és ömlik a fény.
 Nagy tölgyek alatt a lehullt levelek közt
 sárga, fehér kalapban szeliden
 kicsi gombák ülnek és a lomb közt
 illatos csend mosolyog s lepihen.

Kint süt a nap s a sötét folyosókon
 a bányászlámpa mutatja utunk ;
 csillék közt sietünk beljebb a földbe
 és egyre komorabb helyre jutunk.

Latyakos szemet s fekete sarat, nézd,
 taposunk és a nyakunkba csöpög
 a hideg víz, zubogás nesze hangzik
 s a csille a szűk folyosón zörög.
 Most száz kicsi fény megy, száz kicsi fény jön,
 messzi sötétben imbolyog e fény
 s embert jelez, ki szenved s ki boldog,
 a váltás gyorsan közeleg felénk.
 Görnyed a hát... kuszunk... itt van a vége
 az útnak: feketén csillog a szén,
 csákány s lapát kerül izmos kezekbe
 s a bányáslámpa vetít kicsi fényt.

Lendül a csákány s a szén lezuhan. Nézd,
 hogy megy a munka serényen tovább;
 a sok veritéktől nedves az ing már,
 de lendül konokon kar és lapát.
 Telnek a csillék és telnek az órák...
 Most fúrót markol izmosan a kéz;
 befúrnak a szénbe és percek alatt már
 lőszerrel s kanóccal telik a rés.
 Hátra megyünk, míg a láng a kanócon
 a lőszerig ér és robban a szén:
 zuhanás — és hirtelenül elalszik
 mely eddig velünk volt, a csöppnyi fény.

Csillog a szén feketén s odafenn már
 várja az ember s kohókban a vas,
 várja a gyár s az üzem már dohogva
 s az otthoni kályha, hogyha havaz.
 Féktelen vad erejét leigázta
 már régen kemény kezünk és agyunk,
 nagy mozdonyokat húz át hegyeken most,
 fényt éjben, sötétben tőle kapunk.
 Mélyen a földben, a szűk folyosókon,
 e komor sötétben, itt született
 sós veritékben a szárnyas erő, mely
 jövőbe mutat s a fénybe vezet.

HAJNAL GÁBOR